

Euharistijsko klanjanje u vazmenom vremenu 2

Pjesma: *Ostani s nama*, ili druga uskrsna pjesma.

Uvodna misao (Lk 24, 13-35)

Iz Evandjelja po Luku

Onog istog dana – prvog u tjednu – dvojica Isusovih učenika putovala u selo koje se zove Emaus, udaljeno od Jeruzalema šezdeset stadija. Razgovarahu međusobno o svemu što se dogodilo. I dok su tako razgovarali i raspravljali približi im se Isus i pođe s njima. Ali prepoznati ga – bijaše uskraćeno njihovim očima. On ih upita: »Što to putom pretresate među sobom?« Oni se snuždeni zaustave te mu jedan od njih, imenom Kleofa, odgovori: »Zar si ti jedini stranac u Jeruzalemu te ne znaš što se u njemu dogodilo ovih dana?« A on će: »Što to?« Odgovoriše mu: »Pa ono s Isusom Nazarećaninom, koji bijaše prorok – silan na djelu i na riječi pred Bogom i svim narodom: kako su ga glavari svećenički i vijećnici naši predali da bude osuđen na smrt te ga razapeli. A mi se nadasmo da je on onaj koji ima otkupiti Izraela. Ali osim svega toga ovo je već treći dan što se to dogodilo. A zbuniše nas i žene neke od naših: u praskozorje bijahu na grobu, ali nisu našle njegova tijela pa dođoše te rekoše da su im se ukazali anđeli koji su rekli da je on živ.

Odoše nato i neki naši na grob i nađoše kako žene rekoše, ali njega ne vidješe.« A on će im: »O bezumni i srca spora, da vjerujete što god su proroci navijestili! Nije li trebalo da Krist sve to pretrpi te uđe u svoju slavu?« Počevši tada od Mojsija i svih proroka, protumači im što u svim Pismima ima o njemu. Uto se približe selu kamo su išli, a on kao da htjede dalje. No oni navaljivahu: »Ostani s nama jer zamalo će večer i dan je na izmaku!« I uđe da ostane s njima. Dok bijaše s njima za stolom, uze kruh, izreče blagoslov, razlomi te im davaše. Uto im se otvore oči te ga prepoznaše, a on im iščeznu s očiju. Tada rekoše jedan drugome: »Nije li gorjelo srce u nama dok nam je putom govorio, dok nam je otkrivao Pisma?«

U isti se čas digoše i vratiše u Jeruzalem. Nađoše okupljenu jedanaesticu i one koji bijahu s njima. Oni im rekoše: »Doista uskrsnu Gospodin i ukaza se Šimunu!« Nato oni pripovjede ono s puta i kako ga prepoznaše u lomljenju kruha.

Kratka šutnja

Meditacija uz pjesmu

Tko se od nas ne nalazi uvijek ponovo na putu u Emaus, srca puna pitanja o Isusu ili – s mnogo razočarane nade – o Crkvi? I mi smo, kao i učenici iz Emausa, uvijek u iskušenju da izgubimo hrabrost kad vidimo prividnu smrt Boga, beznačajnost Krista i nevažnost Crkve i liturgije u našem društvu.

Često sumnjamo nije li to što smo o Isusu čuli, o njegovoj snazi da ozdravlja i daruje novi život, ipak samo pobožna priča, koja ionako nema nikakva utjecaja na naš način življenja. Put dvojice učenika iz Jeruzalema u Emaus sličan je našem životnome putu. I on je pun nerazumijevanja i pitanja na koja nema jednostavnih i zadovoljavajućih odgovora.

Nismo li i sami puno puta robovi raznih svojih strahova i iluzija kako nas Bog treba i mora spasiti od svih naših poteškoća, izvanrednih situacija u kojima se nalazimo, ali i onih u kojima smo ogrezli, u kojima smo dugo?

Koliko puta smo u svojoj nesavršenosti bili u Boga razočarani misleći da nas ne čuje, da nas ne razumije i da stoji daleko od svih naših problema, traženja, molitava i vapaja. Koliko puta i sami znamo biti razočarani Isusom jer ga molimo za jedno, a dogodi se drugačije.

Naime, čitali smo u Sv. pismu toliko lijepih i ohrabrujućih stvari koje su nas oduševile, dogodilo se da su nam molitve bile i uslišane, toliko puta smo mislili kako smo došli tako blizu Bogu, a onda dođe kakvo veće iskušenje - i pad.

Bog nam se čini daleko, možda čak i mislimo kako nam sve radi u inat. Postaje dežurni krivac za sve naše neuspjehe i neispunjena očekivanja. Molitva postaje s vremenom suha i teška, dok je potpuno ne nestane.

Razočaranje Bogom zapravo je samo razočaranje vlastitim životom i razočaranje našom iskrivljenom slikom o Bogu.

Pjesma: *Ostani s nama* (1. kitica)

Dvojica braće išli su tužni
što Isus umrije,
kad priđe Isus uskrsli k njima,
tuga ih minu u tren.

Unatoč svim sumnjama i svakoj mucu, ipak je potrebno, uvijek ponovo, ići u svoj Emaus, jer to je put od beznađa k vjeri. Bilo kad, na tom će nam se putu pridružiti Isus, idemo li otvorena i poštena srca.

On nam se pridružuje tamo kamo upravo idemo, ide s nama, ne ispred ili iza nas. U povjerenju, koje se razvija na zajedničkom putu, postavlja nam pitanja, daje odgovore i pripravlja nas da prihvatimo njegov pogled na probleme koji nas zahvaćaju.

Temeljna rečenica se uvijek ponovno ponavlja: nijedan život koji nije prošao kroz muku i križ ne vodi u uskrsnuće i slavu. Pozovemo li ga, ostaje s nama i dijeli s nama naš život i naš kruh u euharistijskom blagovanju.

No u onom trenutku, kad se otkriva njegov identitet u znaku euharistije, koja se od početaka slavi za uspomenu na Uskrs, Isus se povlači. Više ne mora ići s nama, jer odsada on ispunja naše srce.

Došao je, naime čas, kad nam je nešto važnije od čekanja u Emausu: moramo ponovo postati prenositelji Radosne vijesti, jer Isus živi dalje, s onu stranu smrti. Po svome uskrsnuću, daje nam nadu koja spašava od očaja prisutnog u svijetu danas. Daje smisao našem životu, koji nije tek prazan i besmislen hod ovim svijetom.

Zbog te se nade, unatoč sveprisutnom zlu, isplati činiti dobro. Ta nada je danas čovječanstvu možda potrebnija nego ikad.

Pjesma: *Ostani s nama* (2. kitica)

Riječ tvoja jasna često mi zbori,
želi me podići,
al' sav moj govor, djela i misli
žele Te mimoići.

Događaj Emausa događaj je svake svete mise: Krist
prvo govori, tumači, a onda lomi kruh, pričešćuje.
Na žalost, u opasnosti smo da Božje riječi poistovjetimo
s ljudskim, kojih su nam već pune uši.

Svi nešto pričaju, puna nam je glava svakojakih riječi –
često praznih, izrečenih samo da se nešto kaže ili lukavo
smišljenih tako da gode ušima slušatelja. Čujemo ih
i brzo zaboravimo!

O, kako nam lijepe, mudre i istinite riječi Bog izgovara!
Kako samo mogu »zapaliti« srce, ohrabriti dušu,
utješiti i podići! Samo ako ih hoću poslušati ušima i srcem!
Onda se osjećam kao ona dvojica na putu u Emaus!
A još ako pristupim Kruhu koji se lomi i pruža s oltara!
Uskrsnuće postaje tada u meni stvarnost!

Slušati Krista i blagovati Krista – to je spas na putu
života koji je sličan putu u Emaus – ispunjen tjeskobom,
brigama, strahovima, neizvjesnošću. A onda na tom putu
»u Emaus« dolazi Krist, često ga ni ne prepoznamo
kako ide s nama, a onda – ako ga odlučimo ipak poslušati –
srce biva ispunjeno, ohrabreno pa se više ne boji vratiti se »u
Jeruzalem«, tamo odakle je htjelo pobjeći.

Susret s Kristom rađa hrabrost da se život prihvati, da se patnja
podnese, da se dočekaju bolji dani.

Pjesma: *Ostani s nama* (3. kitica)

Sebe nam daješ, život nam vraćaš,
sa nama blaguješ,
Hvala Ti, Kriste, za ljubav silnu,
koja nas vodi kroz svijet!

Emaus je priča o dvojici prijatelja, dvojici onih što su život svoj predali u Božje ruke. Ovo je priča o putu propalih iluzija, potopljenih nada, putu strahova u novi dan, tjeskoba i pitanja »Kako dalje?«.

Pješačili su desetak kilometra pričajući o razočaranju zbog prekinuta sna. Ogorčeni su se vraćali kući jer je krvavo nasilje potopilo nadu u njihovo bolje sutra. U to su otprilike bili uvjereni Kleofa i nepoznati njegov drug, dok su prašnjavim putom hodili prema Emausu, pripovijedajući o minulim zbivanjima, udaljujući se od jeruzalemskih zidina, koje su se činile sve manje poput njihove nade.

Njima se iznenada pridružuje neki čovjek, stranac, koji ne zna što se zbilo na Golgoti, poprištu nepravedne smrti po »riječima i djelima« pravedna proroka, kojeg su razapeli na križ. Njihove ga oči ne prepoznaju, jednako poput naših koje su toliko puta zaslijepljene svime ostalim koje nam muti pogled prema horizontima božanskoga.

Ne zna se točno gdje je Emaus. Zapravo možemo misliti kako Emaus u stvari predstavlja svako mjesto: cesta koja vodi u Emaus put je svakog kršćanina, dapače, svakog čovjeka. Na našim putovima uskrsli Krist postaje suputnik, da u našim srcima ponovno zapali toplinu vjere i nade te da izlomi kruh života vječnoga.

Pjesma: *Ostani s nama* (4. kitica)

*Primi nas Kriste, sinove Oca,
tvoja smo braća mi,
premda je večer, tama sve veća,
pođimo skupa sad svi!*

Završna molitva

Ostani s nama, Gospodine, i ove večeri
jer dan je na izmaku i spušta se noć.

Ostani s nama, na našim putovima,
u našim selima i gradovima,
u našim župnim zajednicama.

Ostani s nama, Gospodine,
dok u nama slabi naša vjera,
dok nada biva sve slabija.
Ostani u našim obiteljima, u našim srcima.

Ostani s nama, Gospodine,
kada nas zahvaća strah i nevjerica,
kada život počne ispisivati
svoje tužne stranice.

Ostani s nama, Gospodine,
u svakoj našoj nevolji i tjeskobi
i onda kada nas drugi napuste.

Ostani s nama, Gospodine, u djetinjoj igri,
ostani u suzi majke i brigama oca.

Ostani s nama, Gospodine, uvijek i svugdje!

Kratka šutnja.

Pjesma: *O tolika Tajna to je, ili Divnoj dakle*

Blagoslov s Presvetim

Pjesma: *Pohvale Imenu Božjem*

Pjesma: *Kraljice neba, raduj se, ili druga prikladna pjesma.* □

PRIREDIO: vlč. Josip Filipović